

Sőt a lépcsőről visszánézett a rendőrrre. Egy tétován erélyes moz-
dulattal oda intette. A rendőr tágranyílt szemekkel futott oda.

— Mondja, barátom, meddig van itt hivatalos óra?

— Kettőig, kérem.

— Úgy? Köszönöm.

A lépcsőn egy ember lopakodott felfelé. Határozatlanul megállott
Lojzi előtt.

— Kérem . . . én ide vagyok idézve.

— Milyen ügy?

— Nem tudom, kérem.

— Mutassa.

Az idegen összerezte és belső zsebéből körülmenyesen előkötorta
az idézést.

Kakucker Lojzi belepislantott. Csak úgy félszemmel és vissza-
nyujtotta a pecsétes írást.

— III. emelet 59. balra. Jó lesz, ha szedi a lábát, mert kettő után
nem fogad az Ali.

Török Sándor.

LAKATLAN KASTÉLY.

*Dús, zengő pompa, méla kárpitok.
Halkan csobog szökőkutak íve,
itt minden csöndes és merő titok.*

*Léptem zaját egy barna szőnyeg issza
s kísérom hangját (nagy szemű leány)
egy árva hárfa lágyan csengi vissza.*

*Egy kis szobának íróasztalán
megsárgult imakönyv szomorkodik.
Síró anyának vigasza talán.*

*Tovább egy ódon, barna zongora
hallgat örök-bús némaságra zártan,
mint régen elhalt bűvös asszonya.*

*Dús, zengő pompa, méla kárpitok.
Kinézek most a felborongó parkra,
hol minden csöndes és merő titok.*

*A néma csöndet semmi nem zavarja
a mult idők e hűs, kicsiny szigetjén
és ó csodákról sűg az ősz avarja.*

Missik Endre.